

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **S. O.**, zastoupené Mgr. Dagmar Rezkovou Dřimalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2009, č. j. 2 Cad 134/2008 - 55,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2009, č. j. 2 Cad 134/2008 - 55, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (v postavení stěžovatelky) podala kasační stížnost proti shora blíže označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 10. 2008, č. X; žalovaná tímto rozhodnutím přiznala žalobkyni starobní důchod od 5. 5. 2008 ve výši 4643 Kč, od srpna 2008 pak 5113 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu u Městského soudu v Praze; po jejím doplnění ustanovenou advokátkou bylo možno dovodit, že žalobkyně napadá rozhodnutí žalované ze dvou stěžejních důvodů: jednak namítala, že žalovaná chybně stanovila datum jejího přesídlení do České republiky, kde má povolení k trvalému pobytu od 18. 6. 2004. Žalobkyně chybně stanovila datum přesídlení podle data, které uvedlo na potvrzení konzulární oddělení velvyslanectví Ruské federace dne 5. 5. 2008; řízení o důchod přitom trvalo čtyři roky a výplata důchodu v Rusku byla přerušena od 1. 5. 2004. Poukázala přitom na různé aspekty korespondence mezi žalovanou, Penzijním fondem

Ruské federace a žalobkyní. Dále napadla výši důchodu, neboť pracovala více než třicet let a výše důchodu neodpovídá oboru a praxi; dále požadovala, aby jí do výše důchodu byla zhodnocena doba studia v SSSR a péče o dítě.

Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem žalobu zamítl; uvedl, že na věc se použije jako aplikovatelná norma Dohoda o sociálním zabezpečení uzavřená mezi Československou republikou a SSSR (publ. pod č. 116/1960 Sb.) a Protokol k této Dohodě (dále jen „Dohoda“). Popsal ustanovení čl. 7 a 8 Dohody a čl. 2 Protokolu, z nichž plyne, že přesídlil-li na území České republiky občan Ruské federace, který byl poživitelem důchodu v Rusku, vznikne nárok na důchod z českého systému důchodového pojištění, jestliže k přesídlení udělí souhlas obě smluvní strany. Městský soud dále poukázal na úpravu Dohody, podle níž důchod přizná a vyplácí stát trvalého bydliště občana smluvního státu. Nato městský soud vyložil, že pojmy trvalé bydliště a přesídlení nejsou pojmy totožnými; přesídlení vyžaduje ukončení právního vztahu k dosavadnímu smluvnímu státu (ve vztahu k bydlišti) a souhlasy obou smluvních stran. Přitom dovodil, že ze strany České republiky je souhlas dán, pokud má občan Ruské federace na území České republiky povolen trvalý pobyt - tato skutečnost je v posuzované věci dána a potvrzena. Podle městského soudu však byl souhlas druhé smluvní strany dán až potvrzením konzulátu Ruské federace ze dne 5. 5. 2008; podmínkou pro přesídlení je podle městského soudu ukončení trvalého pobytu v Ruské federaci, o čemž byla žalovanou žalobkyně informována již 18. 1. 2005. Za situace, kdy podle potvrzení Penzijního fondu Ruské federace ze dne 5. 1. 2006 měla žalobkyně v té době ještě stále trvalý pobyt v Ruské federaci, neboť tam byla hlášena na adrese M. 26, bylo pro věc relevantní až potvrzení konzulátu z 5. 5. 2008, které soud považoval za souhlas k přesídlení. Nebylo proto podle městského soudu rozhodné, od kdy se žalobkyně nachází na území České republiky, ale pouze den přesídlení z území Ruské federace se souhlasem s tímto přesídlením vysloveným státem, z jehož území k němu došlo. Pokud jde o výši důchodu, popsali městský soud způsob výpočtu důchodu podle českých předpisů důchodového pojištění (zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění). K výslovné námitce zápočtu doby studia a péče o dítě na území SSSR uvedl, že podle Dohody je nutno při zápočtu této doby vycházet z právních předpisů Ruské federace, dle kterých byl důchod v Rusku stanoven. Teprve pokud by ruský nositel pojištění tuto dobu uznal, mohla by žalovaná tuto skutečnost promítnout do výše důchodu.

V kasační stížnosti žalobkyně uvedla, že napadený rozsudek obsahuje zřejmé nesprávnosti (číslo rozhodnutí, datum zvýšení přiznaného důchodu), dále že se soud nevypořádal se všemi tvrzeními žalobkyně ve vztahu k okolnostem, za kterých vydal konzulát velvyslanectví Ruské federace potvrzení ze dne 5. 5. 2008. Zdůraznila, že na území České republiky má trvalý pobyt od 18. 6. 2004; řada obtíží, které se v řízení o důchod projeví, plynuly z toho, že se žalobkyně na území České republiky zdržuje od roku 1997 a do Ruska se v průběhu let již nevrátila, v České republice žádala o azyl; disponovala pouze pasem SSSR. Nebyla dostatečně jasně informována o tom, že žalovaná bude považovat za datum přesídlení datum potvrzení, které vydá konzulát v České republice, přestože základní podmínkou pro přiznání důchodu v České republice bylo zastavení jeho výplaty v Rusku. Stěžovatelka tvrdí, že jí výplata důchodu v Rusku byla zastavena 1. 5. 2004. Navíc řízení o důchod bylo neúměrně dlouhé. V zákoně o důchodovém pojištění se nikde neuvádí, že by se důchod ruskému občanu přiznával až od

data přesídlení a že by stěžovatelka musela toto datum dokládat. K námitce o výši důchodu v kasační stížnosti uvedla pouze jedinou větu, totiž, že doba pojištění, kterou získala, nebyla správně započtena a zhodnocena. Tyto námitky pak opírá o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Žalovaná podala vyjádření ke kasační stížnosti dne 5. 1. 2010.

Uvedla, že s prokazováním souhlasu druhé smluvní strany s přesídlením podle čl. 2 Protokolu k Dohodě existovaly problémy; poněvadž potvrzení o přesídlení od konzulátu velvyslanectví Ruské federace vyžadoval Penzijní fond Ruské federace jako podmínku pro spolupráci při stanovení výše dávky na území České republiky, žalovaná takové potvrzení vyžaduje, ovšem nepřihlíží k datu uvedenému v potvrzení zastupitelského orgánu jako k relevantní skutečnosti ovlivňující datum vzniku nároku na důchod podle čl. 7 odst. 2 Dohody. Z tohoto podání je také zřejmé, že žalovaná za datum přesídlení považuje datum udělení trvalého pobytu na území České republiky.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil pro věc podstatné následující skutečnosti:

Žalobkyně podala žádost o důchod 29. 9. 2004, přičemž přiznání důchodu požadovala od 1. 1. 2004; starobní důchod jí byl žalovanou přiznán rozhodnutím ze dne 31. 10. 2008, č. X, podle § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a dle čl. 5 odst. 1 a čl. 7 odst. 2 Dohody mezi ČSR a SSSR č. 116/1960 Sb., o sociálním zabezpečení, ode dne 5. 5. 2008 v částce 4643 Kč (od srpna 2008 ve výši 5113 Kč). Správní spis obsahuje obsáhlou korespondenci mezi stěžovatelkou, žalovanou a Penzijním fondem Ruské federace z let 2005 - 2008 v důsledku skutečnosti, že žalovaná opakovaně vyžadovala po Penzijním fondu Ruské federace potvrzení doby pojištění podle ruských předpisů a datum zastavení výplaty starobního důchodu v Rusku. Při podání žádosti totiž stěžovatelka nedisponovala ruským pasem, nebylo jasné, zda zrušila své trvalé bydliště v Rusku a také bylo nejasné, zda a od kdy byla zastavena výplata jejího důchodu, který pobírala od r. 1994 v Rusku. Je nepochybné, že to byla druhá smluvní strana, která setrvale požadovala potvrzení konzulátu velvyslanectví Ruské federace o trvalém bydlišti žadatelky na území České republiky. Ze správního spisu plyne, že ještě v dopise ze dne 5. 1. 2006, č. ip - 21 - 16513, výkonné ředitelství Penzijního fondu Ruské federace se sídlem v M., Š. 4, sdělilo žalované, že žalobkyně je stále přihlášena v Rusku k pobytu na adrese M., 28 B. k 104/28 a pobírá starobní důchod od 5. 9. 1994 do současné doby. Poskytnutí údajů potřebných pro přepočítání důchodu podle českých předpisů pak tento orgán vázal na potvrzení vystavené konzulárním oddělením velvyslanectví Ruské federace v České republice o tom, že žalobkyně má trvalé bydliště v České republice. Naproti tomu žadatelka k žádosti o důchod přiložila potvrzení Penzijního fondu Ruské federace - oddělení pro republiku Dagestán ze dne 18. 5. 2005, č. 12 - 413, že žadatelka pobírala důchod od roku 1994 s přihlédnutím k průměrné mzdě 3200 rublů a výsluhou 30 služebních let a že k žádosti žadatelky v souvislosti s odjezdem do zahraničí z rodinných důvodů byla výplata důchodu od 1. 5. 2004 přerušena. Z dokladů předložených žadatelkou, a které byly následně odesílány do Ruska, plyne, že žadatelka byla vyřazena z registrace na adrese v Rusku 25. 7. 2007 (adresnyj listok ubytija), přičemž konzul velvyslanectví Ruské federace potvrdil dne 1. 8. 2007, že žadatelka má na území České republiky povolen trvalý pobyt od 11. 12.

2006 a uvedl její adresu v P. Je nepochybné, že do věci vnesl nejasno požadavek žalované ze dne 18. 3. 2008 na nové potvrzení konzulátu velvyslanectví Ruské federace (s odvoláním na „nový pracovní postup“), v němž bude uvedeno přesné datum udělení souhlasu ruských úřadů s přesídlením do České republiky - od kdy byla žadatelka vzata do evidence přesídlených osob. Žadatelka pak žalované předložila dne 6. 5. 2008 pas Ruské federace č. XY s údajem o tom, že byla vzata do evidence konzulátu velvyslanectví Ruské federace v České republice s datem 5. 5. 2008. Žalovaná obdržela od Penzijního fondu Ruské federace dne 24. 4. 2008 korespondenci, v níž potvrdil, že stěžovatelce byl v Rusku přiznán starobní důchod od 19. 8. 1994; při přiznání bylo započteno 31 let 3 měsíce 7 dní zaměstnání, včetně dob studia od 1. 9. 1956 do 1. 7. 1958 a od 1. 9. 1975 do 16. 2. 1982. Bez doby studia, která se v Rusku od 1. 1. 2002 nehodnotí, činí doba zaměstnání 28 let 7 měsíců a 25 dnů. Dále potvrzení obsahuje popis dob zaměstnání v Rusku od 3. 7. 1958 do 19. 8. 1994. Podle tohoto sdělení byla výplata důchodu na území Ruska **zastavena od 1. 4. 2006**. Dále fond potvrdil ještě období 20. 8. 1994 až 11. 9. 1995 (1 rok a 21 dnů) jako dobu zaměstnání. K době péče o dítě penzijní fond uvedl, že z předložené kopie rodného listu na jméno M. E. A. nar. X1. nelze stanovit dobu péče paní S. M. O. o dítě do dosažení věku půldruhého roku (podle předpisů Ruské federace se do doby pojištění započítává doba péče jednoho z rodičů o každé dítě do dosažení věku každého dítěte půldruhého roku, maximálně tři let celkově, za podmínky, že rodič v té době nevykonával zaměstnání). Dobu péče o dítě by bylo možno hodnotit po předložení rodného listu dítěte s poznámkou o tom, že mu byl vydán občanský průkaz, ověřenou orgánem České republiky. Současně penzijní fond uvedl, že od 1. 1. 2002 se v Rusku doba studia do doby zaměstnání nezapočítává.

Žalovaná v rozhodnutí ze dne 31. 10. 2008 hodnotila stěžovatelce 31 let 258 dnů pojištění; není započtena doba studia v Rusku od 1. 9. 1956 do 1. 7. 1958 a dále osobní list důchodového pojištění založený ve spise svědčí o tom, že žalobkyně nemá zaměstnáním krytou dobu od 5. 5. 1981 do 16. 2. 1982 (kdy měla rovněž v Rusku studovat) – ostatní doba studia, jež měla trvat od 1. 9. 1975 do 16. 2. 1982 je kryta dobou zaměstnání a jako taková byla započtena. Žalovaná také hodnotila 1 rok zaměstnání v Rusku od 20. 8. 1994 do 11. 9. 1995 a dobu zaměstnání na území České republiky.

Kasační stížnost byla podána osobou k tomu oprávněnou a byla podána včas; námitky, které stěžovatelka uplatnila, jsou přípustnými (§ 102 s. ř. s.). Námitky stěžovatelky míří jednak do nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.) - poněvadž se soud nedostatečně vyrovnal s některými tvrzeními žalobkyně, jednak do nesprávného posouzení právní otázky soudem (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), a to pokud jde o výklad Dohody v otázce data přesídlení žalobkyně do České republiky a výklad téže Dohody, pokud jde o zápočet doby studia a péče o děti na území SSSR. Stěžovatelka v kasační stížnosti rovněž namítla § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; pod tento důvod lze podřadit námitku vztahující se k administrativnímu postupu žalované v řízení o dávku důchodového pojištění, tedy vady řízení, jež mohly ovlivnit zákonnost správního aktu - k tvrzeným nedostatkům v postupu řízení, jeho délky a správní praxe. V logice těchto stížnostních bodů je nutno se jimi zaobírat v pořadí písm. d), b) a a). Nejvyšší správní soud je při posuzování kasační stížnosti uplatněnými důvody vázán (§ 109 s. ř. s.).

Kasační stížnost je částečně důvodná.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnost námitek směřujících k nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu; vytýkané formální vady rozsudku jsou namísto, ovšem jde o takové vady, které soud může kdykoliv opravit bez újmy na jeho srozumitelnosti (§ 54 odst. 4 s. ř. s. stanoví, že předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti).

K vytýkaným postupům žalované v řízení o důchod nutno uvést, že žalovaná vždy v zásadě pouze reagovala na požadavky druhé smluvní strany; s ohledem na charakter Dohody, kdy důchod nelze vypočítat bez údajů druhé smluvní strany o tom, jaké doby pojištění podle tamního práva žadatelka získala, je pochopitelné, že se žalovaná snaží vyhovět požadavkům státních orgánů druhé smluvní strany tak, aby tyto nezbytné údaje získala. Ze zjištění učiněných ze správního spisu, která jsou shora přehledně podána, plyne, že žalovaná obdržela tyto údaje ze strany Penzijního fondu Ruské federace až 24. 4. 2008, ač o ně opakovaně žádala, a to jako reakci na žádost ze dne 24. 9. 2007, kdy současně zaslala do Ruska potvrzení konzulátu velvyslanectví Ruské federace z 1. 8. 2007, v němž konzulát uvedl, že žadatelka má na území České republiky trvalý pobyt od 11. 12. 2006. Stěžovatelčin postup v březnu 2008, kdy si od žadatelky vyžádala další potvrzení o evidenci na konzulátu již proto další postup řízení neovlivnil, i když měl vliv na samotné právní posouzení věci, jak bude uvedeno dále. Přestože tedy řízení bylo zdlouhavé, nelze z dokladů obsažených ve správním spise dovodit, že by žalovaná byla tak liknavá, že by již samotný tento fakt mohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Naopak žalovaná zasílala do Ruska opakované urgencye a žádosti o vyřízení svého prvního požadavku na zaslání přehledu dob pojištění (který byl datován již 10. 5. 2005) poté, co byly vyjasněny základní otázky (přitom konzulární oddělení velvyslanectví Ruské federace dne 22. 2. 2005 stěžovatelce jasně sdělilo, že ji informovalo o tom, že kontakt mezi orgány sociálního zabezpečení obou zemí je podmíněn tím, že žadatelka o důchod si opatří pas Ruské federace, zruší trvalý pobyt v Rusku a **zaeviduje se na konzulátu**, načež obdrží potvrzení, které je třeba pro další postup). Nejvyšší správní soud zastává názor, že nelze žalované klást k tíži, že předkládání těchto dokladů trvalo poměrně značnou dobu; Penzijní fond Ruské federace například setrvale sděloval, že žadatelka má bydliště na území Ruské federace a výplata jejího důchodu nebyla přerušena (sdělení z 24. 11. 2005, č. 19474), požadoval potvrzení o trvalém bydlišti na území České republiky od velvyslanectví Ruské federace (sdělení ze dne 5. 1. 2006, č. 16513). Žadatelka o důchod předložila žalované potvrzení konzulátu o jejím pobytu na území České republiky až 21. 8. 2007, toto potvrzení žalovaná 24. 9. 2007 zaslala do Ruska. Penzijní fond Ruské federace pak zaslal potřebné údaje k výpočtu důchodu dopisem z 22. 3. 2008 (žalovaná obdržela 22. 4. 2008). O tom, že ruská strana vyžaduje k aplikaci Dohody evidenci přesídlivšího ruského občana na konzulátu, tento konzulát informoval stěžovatelku již 22. 2. 2005; Česká republika jako smluvní strana Dohody nemůže dost dobře ovlivnit postup druhé smluvní strany, který směřuje k ověření skutečnosti, že žadatel o důchod opustil trvale území smluvního státu. Také otázku zastavení výplaty důchodu v Rusku nelze přičítat k tíži žalované; jde evidentně o podmínku potřebnou k tomu, aby v České republice mohl být vyplácen český důchod (je třeba vyloučit souběh dvou důchodů). Právě součinnost obou smluvních stran má vést k tomu, aby výplata důchodu navazovala. K tomu je nutno uvést, že ve spise zůstává neodstraněn skutkový rozpor vážící se k tomu, kdy byla výplata důchodu v Rusku

zastavena. Ve spise existuje potvrzení dagestánského oddělení Penzijního fondu Ruské federace ze dne 18. 5. 2005 o zastavení výplaty již 1. 5. 2004 (na což se odvolává stěžovatelka v kasační stížnosti), zatímco Ředitelství Penzijního fondu Ruské federace se sídlem v Moskvě ve sdělení ze dne 25. 3. 2008, č. 8695, uvedlo, že výplata důchodu byla zastavena 1. 4. 2006. Tuto skutkovou nejasnost bude třeba v dalším řízení vyjasnit v návaznosti na právní závěry, které uvede Nejvyšší správní soud dále. (Tento nedostatek pro žalovanou nebyl stěžejní, neboť důchod přiznala až od 5. 5. 2008). V samotném průběhu řízení tak Nejvyšší správní soud neshledal takové vady, které by samy o sobě byly s to zpochybnit zákonnost rozhodnutí. Tyto námitky proto také důvodnými nejsou.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou v otázce výkladu ustanovení Dohody a jejího Protokolu, pokud jde o pojem přesídlení a z něj plynoucího závěru o datu přesídlení. Podle čl. 7 Dohody poskytne důchodci důchod po jeho přesídlení ten orgán, na jehož území přesídlil. Podle čl. II Protokolu k Dohodě lze ustanovení čl. 7 použít jen, jestliže občan přesídlil se souhlasem smluvních stran.

Nejvyšší správní soud vyložil pojmy trvalého bydliště a přesídlení obšírně ve svém rozsudku ze dne 20. 5. 2010, č. j. 6 Ads 56/2009 - 51 (přístupný na www.nssoud.cz), a pro účely odůvodnění tohoto rozsudku na tyto závěry zcela odkazuje. Z těchto závěrů pak plyne, že pokud žadatel o důchod má povolen trvalý pobyt v České republice (což stěžovatelka dokládá dnem 18. 6. 2004 a je tedy irelevantní datum 11. 12. 2006 uváděné na potvrzení konzulátu z 1. 8. 2007), pak požadavek na souhlas s přesídlením byl ze strany České republiky validně dán. V tomto ohledu nelze shledat ani žádnou nesprávnost ve výkladu městského soudu. Problém je, jak nahlížet na souhlas s přesídlením do České republiky ze strany ruských státních orgánů. Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku vyložil, že tento souhlas nemůže již mít nikterak konstitutivní význam pro přesídlení; půjde spíše o administrativní vyřešení návaznosti výplaty důchodu na obou územích a nástroj umožňující spolupráci orgánů sociálního zabezpečení obou států. Také stěžovatelka ve svém vyjádření, které Nejvyššímu správnímu soudu podala ke kasační stížnosti, uvedla, že datum evidence přesídlivšího důchodce na konzulátu velvyslanectví Ruské federace nepředstavuje pro ni relevantní skutečnost ovlivňující datum vzniku nároku na důchod. Jestliže stěžovatelka měla povolen trvalý pobyt na území České republiky od 18. 6. 2004 a o důchod požádala 29. 9. 2004, pak nárok na český důchod mohl vzniknout nejdříve 18. 6. 2004 (dnem přesídlení); pokud byla výplata důchodu v Rusku zastavena až po tomto datu (což bude třeba v dalším řízení ozřejmit, neboť ohledně data zastavení výplaty jsou ve spisu skutkové rozpory), je možno započít s výplatou důchodu na území České republiky až po zastavení výplaty na území Ruska (souběžná výplata důchodů není podle čl. 7 Dohody možná.). Nejvyšší správní soud tedy nesdílí výklad učiněný městským soudem, pokud uvedl, že za datum přesídlení lze považovat datum, které uvede ruský státní orgán v potvrzení o evidenci přesídlivších osob.

Naopak Nejvyšší správní soud neshledal jakoukoli vadu ve výkladu městského soudu, pokud jde o zápočet doby studia a doby péče o děti na území SSSR pro český důchod. Podle čl. 4 odst. 2 Dohody se započtení doby zaměstnání provádí podle právních předpisů té smluvní strany, na jejímž území byla vykonávána práce nebo jí naroveň postavená činnost. Žalovaná je proto vázána rozsahem dob pojištění, které jí sdělí podle ruských předpisů druhá smluvní strana. Námitky stěžovatelka k výpočtu důchodu

směřovala v žalobě konkrétně pouze k zápočtu doby studia a péče o děti, a proto se Nejvyšší správní soud nemohl k výpočtu dávky nikterak dále vyjádřit; ostatně v kasační stížnosti stěžovatelka žádnou konkrétní výhradu nevznesla.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost částečně důvodnou, a to v otázce stanovení data přesídlení; tímto datem bude pravidelně den, od kterého byl přesídlivšímu důchodci povolen na území České republiky trvalý pobyt (povolení představuje souhlas smluvní strany s přesídlením). Důchod bude možno na území České republiky vyplácet nejdříve od tohoto dne (za splnění věkové podmínky pro nárok na důchod), souběžná výplata důchodů přitom podle Dohody možná není.

Žalovaná bude muset v dalším řízení vyjasnit otázku, od kdy byla stěžovatelce v Rusku zastavena výplata důchodu, neboť v tomto ohledu obsahuje správní spis rozporuplné podklady.

Poněvadž Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil dalšímu řízení (§ 110 odst.1 s. ř. s.). Městský soud je právním názorem zde vysloveným vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Městský soud v dalším řízení rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.) včetně odměny ustanovené advokátce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně
senátu